

I 1923 skrev Karen Ravn fra Vejle en beretning:

”Torn Trine.” – Middelalder ved Vejle Fjord.

Da den giver et godt billede af Trine, gengives den her:

”Denne sandfærdige Beretning skulde i Grunden have været skrevet af Carl Ewald og illustreret af Otto Haslund, thi Ewald og Haslund har begge Førsteret til Torn Trine, de har begge for en Snes Aar siden gæstet hendes Ruin og i artistisk Opdagerglæde ind snuset Duften af hendes Køkkenmødding og besluttet at erobre hendes usandsynlige Eksistens for Litteraturen og Maleriet, men Døden har altså krydset deres Planer. De har begge siddet i hendes gamle, møre Sofa, der er uden Betræk, og hvor Lopperne yngler uhindret af alle Negle i det blottede Krølhaarsbetræk – som et naturligt Led i Torn Trines Domæne, der hviler paa det Livsprincip, at Naturen regulerer sig selv. Fra Fjorden udenfor Trines Hytte stiger Dampen op og bliver til Skyer og Skyerne fortætter sig til Regn, der siler ned gennem Hullerne i Trines Tag, ned i hendes Træsko og ned i hendes Sofa, videre gennem det stampede Lergulv og tilbage til Fjorden. Paa samme Maade naar Trine malker sin Ko i fede Straaler falder Mælken i den rustne Kiksdase, der gør Gavn som Malkespand, slukker undervejs Tørsten paa Hønsene og Hundene og paa Trine selv, og siver videre tilbage i Halsen paa Koen, der henrykt slubrer sin egen Udgydelse i sig.

Men for at forstaa alt dette, er det nødvendigt at Torn Trines Biografi forudskikkes, hvornaar hun er kommen til Verden vides ikke, hun selv ved blot, at det maa have været engang i forrige Aarhundrede. Datoen er fløjtende ligegyldig da hun hverken skal konfirmeres, giftes eller skilles, og den ikke er nødvendig for at dø. Antagelig er hun omkring de 50 Aar, men det kan let differere en halv Snes Aar til begge Sider. Så længe Folk i Vejle kan huske, har hun staaet paa Torvet hver Lørdag i Blommetiden og solgte blaa Blommer og skræmte Børn og Neurothikere med sin vilde Haarbusk og sine spaniolske Øjne og sine gule Hestetænder. Om Vinteren forsvandt hun sporløst, og kun en Mand erindredes om hendes Eksistens nemlig den Gartner, som købte hendes Kristjørns-Kranse, dem hun samlede indtil (???-VR) de uberørte Skove mellem Brejning og Munkebjerg og forarbejdede i de lange Vinteraftener ved Skæret af en gammel osende Køkkenlampe uden Glas og præserverede og malede med en afdanket Tandbørste mens hendes tre Hunde – Fanden, (en Rottehund), Djævlen (en Grævling) og Satan (en Terrier), holdt Vagt udenfor parat til at fare i Benene paa omstrefjende Aandssvage fra Brejning Anstalten. Lykkedes det dem alligevel at slippe gennem Afspærringerne gav Trine dem med Tandbørsten en grøn Smøre over Ansigtet, så kunne de gaa Hjem til Professor Keller og vise, hvor de havde været. Det var antagelig paa denne Maade, at Trine kom i Venskabsforhold til den kvindelige Læge Dr. Beckett, en Svigerinde til afdøde Dr. Mandzens. Doktor Beckett var en af de faae, der forstod og gouterede Trines System og endnu for faa Aar siden henover Julen Brev og Gaver til hende. En flaske Maderia, en halv Kasse Cigarer og Frederik Poulsens Roman 'Race.' Og i skingrende Frost laa Trine Juleaften i sin Slagbænk omtrent under aaben Himmel og varmede sig paa Flasken og dampede paa en Havaneser og læste 'Race' om hvilken hun siden erklærede, at det var Fanden skisme en storardig Bog – han ka' sgu skrive ham Poulsen. Ja, det lyder ikke meget sandsynligt, men det er altsaa historisk korrekt.

Engang i en fjern Fortid i 1880'erne deromkring havde Trine en Far. Han var en stor kraftig Mand af et mørkladent Ydre, han havde to Husmandssteder, som laa en Mills Vej fra hinanden, og dem red han og Trine

til og fra overskrævs paa den bare Hest, og passede Driften. Da det ene Hus var faldet sammen af Ælde og Mangel paa Pasning, flyttede Far og Datter hen i det andet, som endnu gav nogenlunde Læ og Ly og tilmed havde Udsigt over Fjorden. Det forladte Sted lod de ligge og gro til som Danefæ.

Faren havde den Ejendommelighed, at hans Spiserør var lukket, han havde engang faaet det ødelagt, vistnok ved at drikke Saltsyre ved en Fejltagelse, og fra den Tid indtog han sine Maaltider gennem en Kanyle i Maven. Og da Trine besørgede Madlavning, sparede han herved for mange Lidelser, fordi Smagen som bekendt sidder i Ganen og paa Tungen. Tre Gange om Dagen hældte Trine Fludium i Tragten, og Faren lod det ske, han var ligeglad, undtagen naar hun en sjælden Gang hældte en Pilsner i ham, så sagde han A-h for han kunde kende den paa, at den varmede og snurrede.

Og saaledes gik der en lang Aarrække, i hvilken der intet skete, udover at de to smaa Kviste paa Huset en Dag sank mismodige sammen og ludede mod hinanden, fordi Tagspærrene var raadnet over, og at en heftig Storm rev Halvdelen af Taget af. Så flyttede de hen under den anden Halvdel, så var det Problem løst.

Men ingen Lykke varer evig, og en Dag døde Faren, bedst som han laa i Slagbænken. En og anden af Beboerne i de smaa Huse, som ligger og dukker sig under de stille Skovskrænter, drev hen til Trine og sagde et par pæne Ord om, at der var sørgeligt. Og Trine førte Bagen af Haanden op til Øjet og svarede: Ja, gu' var det sørgeligt, for det var sgu' ikke Magen til ham i hele Land. Hun tænkte paa Kanylen. Men selv den største Sorg lægger sig efterhaanden og da Trine havde faaet Faren i Jorden, indrettede hun sig for Fremtiden. Hun satte en Stiver til den ene Gavl, som truede med at ramle, stoppede et Par gamle Klude i de knuste Ruder i Dagligstuen for at skabe lidt Læ, da den ene Ydermur var faldet, anskaffede sig Malerpotten og Tandbørsten og startede sin Kransefabrik, som hun om Sommeren kombinerede med et Rejenæt, hvormed hun iført et Par Mandfolkebukser og ellers intet strøg Rejer langs Kysten og solgte dem til Naboerne. En af hendes faste Købere var Skovejer Kaj Ræder, hvis Ejendom laa 15 Minutters Gang Trines ved Andkærvej, og hvis Navn hun udtalte paa samme Maade som Rejernes. Da han i en ung Alder døde, tog Trine sig det meget nær, hun gik ligesom hun stod derhenne og kondelerede, og samtidig spurgte hun om hun maatte have hans Gullerødder i Haven, for nu faar han sgu' da inte Brug for dem, ved jeg.

Det var kun faa Familier i Vejle, som omgikkes Trine, men et enkelt Sted kom hun nu og da ind i Køkkenet paa Torvedagene og fik et Kop Kaffe, og det hændte, at hun spurgte, om de ikke havde noget gammel Ragelse. Jo, sagde Husets Datter, du kan faa den Terrakotafigur af Apollo. Den har faaet Næsen slaaet af ! "Jøss", sagde Trine deltagende, det er vel eet jen af deres Familie eller Bekendter ? Og da hun var beroliget i den Henseende tog hun henrykt mod Sangens Gud uden Næse, idet hun erklærede: Det bliver sgu' det kønneste Stykke i hele mit Hus.

Og den der har besøgt Trine i hendes Hjem, kan bevidne at hun talte sandt. Men for de fleste vejlensere er og bliver hun et fjernt Urtidsvæsen, der hører hjemme i Hekseprocessernes Tid. Og det er mere end én Gang sket, at en Reisende paa Strækningen mellem Munkebjerg og Brejning har troet, at han var ude for et Marriet, naar Trine rejste sig fra Sædet og kastede hele sin Bagage af Mel og Gryn og Majs ud af Kupevinduet ud i Mørket. Lidt usikker spurgte han da, hvad der var i Vejen, om der var noget los ? Og trine svarede med koldt Foragt: Der er sgu' inte' andet i Vejen, end at jeg bor her i Nærheden, og tror De jeg gider rende slæbe alt det Kluns lige fra Brejning Station og hertil.

Det var Trines store Tid, da Ræder boede paa Vigen. Da var det, at Ewald besøgte hende og forelskede sig i hende og at Otto Haslund tilbragte en hel Time i hendes Atelier og passiarede med hende, mens hun malede. Og da var det, at to unge tyske Junkere en Aften ankrede op ude paa Vigen og sad og lyttede forundret til Elsas Arie af Lohengrin, der fløj ud over den stille Bugt fra et aabent Vindue inde under Skovbrynet. De satte en Jolle ud og roede i Land, og fandt i hyggelige og smaafulde Stuer midt i den uberørte Natur en dansk Mand, der kunne tale tysk og hed Ræder, og ved et Glas Rhinskvind kom det ægte tyske Gemyt op i dem. De blev rørte. Ja, næsten taknemmelige over for det lille Danmark, og de hævede de grønne Glas og sagde med Pathos henvendt til Værten: WENN WIR EINST DÄNEMARK OKKUPIERTEN, DANN WERDEN SIE GESCHONT !

Da kastede de i det samme et Blik mod Ruden hvor en Skikkelse –das alte romantische Land gled forbi. Det var Trine. Og i et flygtigt Sekund af Begejstring og Largense sagde den ene Junker: Si haben uns besiegt. So ejne Mensch haben Wir im ganzen Deutschland nicht !

Nu er Vigen i andre Hænder, og der er ingen der synger Lohengrin mere og de to Junkere ligger formodentlig i en Soldatergrav paa Vestfronten. Men Trine lever endnu. Hun er uforandret gennem det store europæiske Ragnarok, som ikke har dræbt en Regnorm i hendes Domæne. De Revner Murene har slaæet i Mellemtiden, er Stormagterne uskyldige i, og selv Folkenes Forbund kan ikke bøde paa dem. De er som Rynkerne i hendes barske Ansigt, som Aaringerne i hendes Blommetid. Og naar det en dag gaar op for Folk i Byen at de ikke har set Trine i flere Maaneder, så er det fordi hun er holdt op med at male Kranse for bestandig. Og saa kan Fjolle Kristian fra Brejning Anstalten komme og hævne sig ved at tage Stiverne væk fra Gavlen, så Hytten ramler. Torn-Trine kan være ligeglad med det hele, for hun har ingen Arvinger undtagen Fanden, Djævlen og Satan, og så Koen, ved hvis Side hun søgte lidt Varme i de allerhaardeste Vinternætter.

Karen Ravn
Vejle 1923.